

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγ. φύλλον).

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ταχέως ἐγνωρίσθη εἰς πᾶσαν τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τάγματός του πάντες ἐφέροντο φιλοφρόνως πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν ἀστείουσαν περὶ τῆς ἐλπίδος του νὰ γείνη στρατηγός.

Ἡ εὐμένεια ὅμως αὕτη τῶν ἀξιωματικῶν εἶχε καὶ ἕτερον αἴτιον. Ὑποπτεύοντο ὅτι ὁ γέρων στρατηγὸς εἶχε σχέδια περὶ τοῦ παιδὸς, τὸν ὁποῖον ἐπροστάτευε, καὶ ἐσκόπει νὰ τὸν κάμῃ τὸ στήριγμα καὶ τὴν χαρὰν τοῦ γήρατός του.

Ἐὰν αἱ εἰκασίαι αὗται ἦσαν βάσιμοι ἢ ὄχι, δὲν εἶναι βέβαιον, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς δὲν ἐδείκνυε πολλὴν ἀγάπην εἰς τὸν Γεώργιον. Οὕτε τὸν ἐπῆνει, οὔτε τὸν ἐνεθάρρυνεν, ἀλλ' ἐτιμῶρει αὐστηρῶς πᾶσαν αὐτοῦ παρεκτροπὴν τῆς πειθαρχίας ἢ τοῦ κανονισμοῦ. Ἐνίστε ὑπέβαλλε τὴν εὐπείθειαν, τὴν σταθερότητα καὶ τὴν φιλαλήθειαν τοῦ παιδὸς εἰς αὐστηρὰς δοκιμασίας, τὰ δὲ πειράματα ταῦτα ἀπέδαινον πρὸς εὐχαρίστησίν του.

Τρία ἔτη παρῆλθον καὶ ὁ Γεώργιος ἔγεινεν ὕψι-
λόςωμος καὶ ἰσχυρὰς κρᾶσεως, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ
ἦτο ἥλιοςκαές.

Πάντες ἐθαύμαζον διατί ὁ στρατηγὸς δὲν ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον τι ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του· ἀλλ' ὁσάκις τὸν ἠρώτων, οὗτος ἀπεκρίνετο, «Ἄς τυμπα-
νίζῃ τὸ παιδί ὅσον θέλῃ, ἐγὼ δὲν το ἐμποδίζω.»

Ἐπὶ τέλους οἱ ἀξιωματικοὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται ὅτι ἤλλαξε γνώμη, καὶ αἱ εὐμενεῖς πρὸς τὸν Γεώργιον παρατηρήσεις των ἔπαυσαν. Ἄλλ' ὁ «μικρὸς Στρατηγός» ἐξηκολούθησεν ἐκτελῶν πιστῶς τὰ καθήκοντά του, καὶ ἀπερνῶν τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς του πλησίον τῶν γονέων του.

ΚΕΦΑΛ. Δ'.

Ὁ Γεώργιος ἦτο δεκαῆξ ἐτῶν ἡλικίας. Τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν γενεθλίων του διῆλθε φρουρᾶν τὴν πόλιν Οὐλριχ. Ταῦτα ἦσαν τὰ πρῶτα γενεθλιά του, τὰ ὅποια δὲν ἐπέρασεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ ἐννοεῖται ὅτι ἡσθάνθη μικράν τινα λύπην.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς καὶ εὐδιος. Οἱ σύντροφοί του ἐκάπνιζον, καὶ ἔπαιζον χαρτιὰ εἰς τὸ φρουροστάσιον, ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἐξῴθεν τοῦ παραπήγματος ἦτο θρανίον καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ ὤπηγε καὶ ἐκάθισε καὶ ἐκύταζε τοὺς πρασίνοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ στρουθία πετώντα ἐκεῖ. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ἐπλησίασε μὲ

ἓνα φίλον του, καὶ ὁ Γεώργιος ὑπεχώρησεν. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν των· οἱ στρατιῶται ἐκάπνιζον καὶ ἐτραγῶδον ἐν τῷ παραπήγματι, ὁ δὲ σκοπὸς ἴστατο ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα· ὁ Γεώργιος δὲν εὗρισκεν ἀσχολίαν. Ὑπῆγε τότε ὅπισθεν τοῦ παραπήγματος, μέχρι τοῦ ταίχους τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης ὅπισθεν ἐπάλλεώς τινος καὶ ἤρχισε νὰ ρεμβάζῃ. Αἰφνης ἤκουσε δύο φωνὰς πλησίον· ἐνόησεν ὅτι ἦσαν οἱ δύο ἀξιωματικοὶ, νομίσας δὲ ὅτι ἀπλῶς διαβαίνουνσι δὲν ἠγέρθη.

— «Γίνεται πολὺ εὐκόλως,» ἤκουσε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, τὸν ὑπολοχαγὸν φὸν Σόββε, λέγοντα. «Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν διοίκησιν τῆς συνοδείας. Αὕτη θὰ διέλθῃ διὰ σκοτεινοῦ δάσους, ὅπου γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ κακοῦργοι καὶ λησται, εἰς οὓς φυσικῶς θὰ ἀποδοθῇ ἡ κλοπὴ. Ἡμεῖς θὰ δωροδοκῶμεν τοὺς στρατιώτας· ὁ γέρων Λεοπόλδος εὐτυχῶς κάμνει ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ ἐν Γένθιν, καὶ δὲν θὰ μάθῃ περὶ τῆς κλοπῆς, εἰμὴ ὅταν εἶναι πολὺ ἀργά· ἀφοῦ δὲ ἐπιστρέψῃ ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν δεῖξει ἀνδρείαν ἐν πολέμῳ, θὰ ἔχωμεν πληρωθῇ, καὶ θὰ προδιδασθῶμεν ἐνταῦτα. Χὰ! χὰ! Ὑστερον μοιράζομεν τὰ χρήματα, παραιτούμεθα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ζῶμεν ἀναπαυτικά! Ὁ Λεοπόλδος ἄς κυτάξῃ ὕστερον νὰ γεμίσῃ τὸ κιβώτιον πάλιν!»

— «Πολὺ καλῶς, ἀγαπητέ μου Σόββε,» εἶπεν ὁ ἕτερος, φὸν Βάλδεκ ὀνομαζόμενος· «ἀλλ' ὁ τυμπανιστὴς Φόλξ, ὅστις συνοδεύει τὴν συνοδείαν, εἶναι πολὺ πιστὸς καὶ προτιμᾷ νὰ φονευθῇ μᾶλλον ἢ νὰ ἐνωθῇ μὲ ἡμᾶς.»

— «Ἐ! τὸν φονεύομεν τότε,» ἀπεκρίθη ὁ Σόββε, μὲ ἀδιαφορίαν.

— «Κάλλιον, μοι φαίνεται θὰ ἦναι νὰ συμβιβάσωμεν τὸ πρᾶγμα. Σὺ ἔχεις ἐπιρροὴν παρὰ τῷ γέροντι Βράουν-Βέδελ· κατάπεισέ τον νὰ στείλῃ μὲ τὴν συνοδείαν ἀντὶ τοῦ Φόλξ τὸν Βράουν· τότε δίδομεν τοῦ παιδιοῦ ἓνα ἢ δύο φορτίνια καὶ κάμνει ὅ,τι θέλομεν.»

— «Βέβαια, βέβαια, καλῶς ἐσκέφθης,» εἶπεν ὁ Σόββε· «τώρα χαῖρε εἰς ὀλίγας ἡμέρας φίλτατέ μοι θὰ ἦμεθα πάμπλουτοι καὶ οὐδεὶς θὰ ὑποπτευσθῇ ἡμᾶς ὅτι ἐληστεύσαμεν τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ στρατοῦ.»

Οἱ δύο φίλοι ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ φὸν Σόββε, σφυρίζων εὐθύμως, ἐβιάζετο πρὸς τὸ παραπήγμα.

Ὁ Γεώργιος κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐκ φρίκης καὶ ἐκπλήξεως. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε πλησιάσει, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμάνθανεν ὅτι ἔμελλε καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ μέρος. Ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν οἱ ἀξιωματικοί, ἠγέρθη ὄρθιος τρέμων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀγαπήσει τὸν ὑπολοχαγὸν φὸν Σόββε, περισσότερον ἢ

πάντα ἄλλον ἀξιωματικόν, διότι τῇ εἵχε δειχθῆ εὐμενῆς, καὶ διότι ἦτο διαγωγῆς σταθερᾶς καὶ ἀκεραίας. Δὲν ἐβλασφήμει, δὲν ἔδερνε τοὺς ὑπηρετάς του, δὲν ἔπινεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἀξιωματικὸς παραδειγματικὸς— ἀλλὰ τώρα ! ὁ Γεώργιος ἐφρικίασεν εἰς τὴν ἀπλὴν ἰδέαν. Τί νὰ κάμῃ ; νὰ ὑπάγῃ νὰ καταγγείλῃ τὸν ὑπολοχαγόν ; Πιθανὸν νὰ μὴ τὸν ἐπίστευον· ἔπειτα ἡ καταγγελία δικαίως τῇ ἐφαίνετο πρᾶγμα μικροπρεπὲς εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΕΠΤΑ ΘΕΟΤΗΤΕΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ αἱ Νηρηίδες αὐταὶ ἔχουσιν κοινὴν συνάθροισιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνδιαλέγονται περὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων, διηγοῦνται ἐκάστη τὰς περιδεΐας τῆς κατὰ τὸ ἔτος καὶ ἔπειτα θρηνοῦν ὁμοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐνασχολοῦνται περὶ τὴν διευθέτησιν ὧλων τῶν κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος γεννησομένων γάμων. Ἐχουν δὲ πολλὰς κλωστὰς ἐκ λευκῆς, ἐρυθρᾶς καὶ κυανῆς μετᾴξης, αἵτινες παριστάνουν τὴν τύχην ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μέλλουν νὰ ἔλθουν εἰς γάμον· αἱ μὲν λευκαὶ κλωσταὶ παριστάνουν τοὺς ἄνδρας, αἱ δ' ἐρυθραὶ τὰς γυναῖκας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνάγουσιν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰς κλωστὰς καὶ δένουν πολλὰς ἀνά δύο ὁμοῦ, ὅλα δὲ τὰ συνοικέσια, τὰ παριστανόμενα ὑπὸ τῶν δεματίων τούτων ἀποβαίνουν εὐτυχῇ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κουράζονται καὶ δένουν τὰς κλωστὰς ἀμελῶς καὶ ἀναμειγμένως· ὅλα δὲ ταῦτα τὰ συνοικέσια ἀποβαίνουν πολὺ κακὰ καὶ ἄθλια.

Ἀφοῦ τελειώσουν τὴν διάταξιν τῶν συνοικεσίων ἀρχίζουν νὰ παίζουν ὡς μωρὰ παιδιὰ. Ἡ Βέντων παίζει τὴν κιθάραν, ὁ δὲ Βεσαμὼν κοιτάζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός του καὶ ἀκροάζεται. Ὁ Χοτεῖ πίνει οἶνον ἐκ τινος ἀβαθοῦς κοκκίνου ποτηρίου πλατέος ὡς πιᾶτον. Ὁ δὲ Δαικοκοῦ καὶ ὁ Φουκορουκοῦ Τζὴν παλεύουσιν· ἀφοῦ δὲ ὁ Δαικοκοῦ καταβάλλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, κοπανίζει τὴν κεφαλὴν του μὲ κενὸν κολοκύνθιον, ἐνῶ ὁ Τοσιτοκοῦ καὶ Ἐδιοῦν τρώγουσιν κρέας. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως διασκέδασον ὁ Φουκορουκοῦ Τζὴν καὶ ἡ Βέντων ἀρχίζουν νὰ παίζουν ἀστραγάλους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι βλέπουν καὶ στοιχηματίζουν, ἐκτὸς τοῦ Χοτεῖ, ὅστις κοιμᾶται — Μετὰ τοῦτο ἕκαστος πορεύεται εἰς τὰ ἴδια!

Ὁ Τοσιτοκοῦ εἶναι ἡ πέμπτη θεότης, ἡ ἀξιοπρεπεστάτη πασῶν τῶν ἄλλων. Ἔχει δὲ πρόσωπον σοδαρὸν, οὐσα ἡ θεότης τῶν πλεονεκτημάτων. Τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ἡ λεοπαρδάλις. — Περιέρχε-

ται δὲ τὴν γῆν πολὺ διὰ νὰ εὑρῇ βραβεῖα διὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπιμελοῦνται τὰ μαθήματά των, καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι εἶναι καταλλήλοι νὰ κυβερνοῦν.

Εἰς τὴν μίαν χεῖρα φέρει βακτηρίαν ἐξ ἰνδοκαλάμου εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς ὁποίας κρέμαται βιβλίον ἢ χειρόγραφον. Εἶναι δὲ ἐνδεδυμένη ὡς φιλόσοφος, μὲ τετραγώνον πῖλον καὶ ἐμβάδας μὲ ὀψηλοὺς πάτους.

Ὁ Βεσαμὼν εἶναι ἡ ἕκτη θεότης, ἡ τῆς τάξεως καὶ φήμης. Εἶναι ἰσχυρὸς στρατιώτης μὲ χρυσὴν ἀσπίδα, περιστήθιον καὶ ἐντελὴ ὅπλισμὸν, εἶναι δὲ ἡ προσταγὴς θεότης τῶν ἱερέων καὶ πολεμιστῶν. Αὐτὴ τοὺς κάμνει ἐπιτηδεῖους εἰς τὸ πυροβολεῖν, τὸ ἱππεύειν καὶ τὸ τοξεύειν. Κρατεῖ δὲ εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα παρόδαν (ναὸν), δράκοντας δὲ καὶ ἕξφοις εἰς τὴν ἄλλην. Τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ἡ Τίγρις.

Αἱ ἑξ ἐκ τῶν ἐπτά τούτων Νηρηίδων εἶναι ἄρρενες, ἡ δ' ἐβδόμη, ἡ Βέντων γυνή. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θαλάσσης. Παίζει αὐλὸν καὶ κιθάραν πρὸς διασκέδασιν τῶν ἄλλων κατὰ τὰς ἑορτάς των, ἐνίοτε καὶ χορεύει δι' αὐτούς. Εἶναι ἡ βασίλισσα τοῦ ὑποθαλασίου κόσμου, συχνάκις δὲ διατρίβει ἐν τῇ θαλάσῃ, ἢ ἐν σπηλαίοις παρὰ τὸν ὠκεανόν· τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ὁ ὕψις, οἱ δὲ δράκοντες, οἱ ὑπηρεταὶ της. (Ἀκολουθεῖ.)

ΔΑΡΟΥΙΝΟΣ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουν ἐνώπιόν των τὴν εἰκόνα ἑνὸς τῶν διασημοτάτων πεπαιδευμένων τοῦ κόσμου, — τοῦ Ἀγγλοῦ φυσικοῖστορικοῦ Καρόλου Δαρουίνου, ἡ καθὼς ἐσφαλμένως τὸν γράφουν Ἑλληνιστὶ Δαρβίνου.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος διὰ πολυχρονίου ἐρεῦνης, μελέτης καὶ πειραμάτων κατάρθρωσε νὰ ἀνακαλύψῃ πολλὰ πράγματα καὶ πολλοὺς φυσικοὺς νόμους, νὰ δημοσιεύσῃ δὲ ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἀνέτρεψαν ἐκ θεμελίων πολλὰς ἐπικρατούσας θεωρίας περὶ τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ νόμων τῆς φύσεως.

Μία ἀπὸ τὰς θεωρίας του εἶναι καὶ ἡ τῆς ἐξελίξεως ἢ ἀναπτύξεως, ὅτι δηλ. βαθμῆδὸν καὶ κατὰ μικρὸν καὶ ἐπὶ μακρὰς περιόδους χρόνου διὰ τῆς ἀνελπισθήτου ἐνεργείας μιᾶς δυνάμεως ἐμφύτου εἰς τὴν ὕλην παρήχθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόργανον ἢ ἄψυχον ὕλην αἱ ἀπλούσταται μορφαὶ τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἐκ τούτων δὲ διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτῆς δυνάμεως ἀνεπτύχθησαν αἱ ἀμέσως ἀνώτεραι τάξεις τῶν ὀργανικῶν ὄντων, φυτῶν καὶ ζῶων καὶ ἀπὸ ταύτας αἱ ἀμέσως ἀνώτεραι μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.